

Näete seal Kuumala werist warju
Tasalt mööda wette kõiguwad;
Waikne on ta nüüd, ei enam karju. —
Wale sõbrused kõik nõnda lõperwad!

Mõlema tüdrukul tungis üks imelik wõeras tundmus südamesse. Naad kuulatasid veel, aga laulmine jäi waiku. Sellest, et kuulsid kalamehi veel üks teisega rääkiwad, arvassid, et need ehitatimalt Heidalla kurblikust leost teaksid jutustada.

,Ma tahaks ometi hea meelega veel enam fest asjast teada saada,'' ütles Madli; ,ma armastan muistea ja juttusi kuulda, iššärani rahiva enese sunist.''

Ei see kaa Maretit nõudmine oli, siis töusid ülesse ja astusid kaluri uritsiku poole. Mehed panid väga imet, kui ökkitselt kaks nii kena, ühfest ehitatud tütarlast enese ees nägidi seiswad. Eritiks arvassid naad Kuumala warju nägewad ja läbisid ära jooksta, kõik maha jäettes. Aga Madli lahke teretamine: Tere õhtut, head sõbrad! huidis neid kehe tagasi ning lühikesse julgustawa edasi-tagasi rääkimise järal jäid naad rahulisest paigale, küssid ja andsid wastust, kuidas juhtus. Peened tütarlapsed andsid kaa täieliku wastuse kõige küsimiste peale ja siis küsis Madli, kas naad Heidalla lugu täitjalt teada jutustada.

,Küll illa,'' andis Jaagi nimeline kalur wastuseks; ,nii saa, Toom, nii kaua noodad kaledale, kuni ma sakstele lugu jutustan! Nii-pea, kui walmis olen, tulen järäle. Palun, tulge preilnad sinna ülesse,'' rääkis ta siis Madli ja Maretit poole pöörndud, ,sealt wõite näha, kuidas see asj on juhtunud.''

,Kuidas nii?'' oli neiude küsimine.

,Nob, see on ju see saar, kus see lugu kõik on sündinud, ja seepärast nimetaks teda faa Kandli-saareks, ning seda kalju meie ees Heidallani hauaks. Ei julge öösel keegi laevamees seia ligidasse ja kaladgi ei taha näljalt siin pool elada; meie käime faa aina ikka enam lõune pool oma nootajit välja heitmas.''

Jaak aitas tütarlapsi järu mäe-kallast ülesse kuni wiimise kõrgema paigani, kus ta neid lahke asemel istuma valus, išši heitis nende lähädale ääre peale, töötis lätt ja näitis näpuga mere peale ja teiste poole tagasi waadates, algas ta:

,Seal kaugel, kuhu ma praegu näitan, on üks saareke, mis kesi päewa ajal nagu pilwe seia nähtav on. Seal elas kaua aja eest üks kena tütarlaps, Kuumala, otje seesamma, kes ses laulus on nimetud; see oli nii kuni iludusega ehitud, et ta kuulus oli üle kõige see maa ja tulid seepärast kaugelt nii hästi kui ligidalt kosi-